

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613973472/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

»Hun sørger dog saa venlig for dig ved enhver Leilighed.« — »Ja, hun skræller Æbler til mig, og skienker Kaffe for mig, og ængster sig hver Gang, jeg gaaer ud i Regnen, og vilde gierne sætte mig i Buur, som en Papegoie, og føre mig med Mandler og Sukkertoi, det skulde da være Erstatningen for et ulykkeligt Liv, for Alt, hvad hun ellers ikke kan skienke mig.« — »Nu Penge har hun dog ogsaa skienket dig.« — »Endnu har jeg kun seet lidet deraf, og desuden vil jeg sige dig Noget, som Faa endnu have mærket, hun er min Siæl gierlig, det er netop en af hendes værste Feil.« — »Hvor vil du hen? jeg har sikkrere Efterretninger om Alt i denne Egn, end du troer, og jeg veed vist, at hun er meget godgjørende.« — »Ja, hun henkaster rigtignok en Deel Penge til de Fatige, i det Haab at faae en tidobbelt Erstatning i Himmelen; men dette er jo kun et Slags Aager, hun driver med Vorherre, og for Resten er hun saa gierlig, at hun knap gider anskaffe sig en ny Kiøle, naar hun trænger dertil.«

»Tys! seer du de to hvide Skikkelser langt borte i Maaeskinnet?« — »Det er Emilie med hendes Veninde.« — »Skulle vi bruge Krigspuds? De have ikke seet os endnu, skulle vi nytte Leiligheden og udspejde deres Tanker? Hvem veed hvad de have at betroe hinanden! Kom, vær hurtig!« Med disse Ord trak Zeltner Casimir ind i Buskene.

Virkelig nærmede Emilie sig med sin Veninde, Fru Tarnow, og tog Plads nogle Skridt fra det Sted, paa hvilket de to Venner havde skjult sig. Efter flere Omsvøb faldt endelig Talen paa den nylig ankomne Giest. — »Major Zeltner er en smuk Mand,« sagde Fru Tarnow. »Det kan være, jeg har ikke betragtet ham saa noie,« svarede Emilie. — »Han er ogsaa meget artig.« — »Ja især mod den lille Leontine, hun har virkelig fængslet ham.« — »Efter min Mening

er der snarere en Anden, der har fængslet ham.« —
 »Og denne Anden,« spurgte Emilie, »viser hun ham
 nogen Opmærksomhed igjen?« — »Nu, nogen Op-
 mærksomhed viste hun ham, det er sikkert.« — »Var
 den for stærk?« — »En Smule for stærk maaskee.« —
 »Var hun uforsigtig?« — »Lidt uforsigtig, troer jeg.«
 — »Mærkede Nogen det?« — »Ingen uden jeg og den
 Paagældende, haaber jeg.« — »Hvad mærkede De?«
 — »Jeg overraskede begge i et Sideværelse, da de
 troede dem alene, og saae at han kyssede hendes
 Haand.« — »Nu, og hun?« — »Jeg mener, hun blev
 ikke vred derover.« — »De tager feil.« — »Neppes.«
 — »Jo, men man bør Ingen bortstøde, Fru Tarnow,
 Ingen gjøre til sin Fiende, man veed ikke hvad der
 kan skee.« — »Ganske rigtig! og hvis en lille Haand
 er saa behændig, at den kan føre To, Tre eller Fire
 ved den samme Tømme, uden at de blive vilde der-
 over, hvorfor skal den ikke anvende denne sin Be-
 hændighed?« — »De er klog, Fru Tarnow.« — »Na-
 turligviis, ellers fortiente jeg heller ikke at være De-
 res Veninde.« — »De har gode Øine.« — »Ja, ikke
 sandt?« — »Men De tager dog feil, jeg bryder mig
 ikke i mindste Maade om Major Zeltner.« — »Men
 om Casimir bryder De Dem dog?« — »Nei, han er
 letsindig, paa ham kan Ingen stole.« — »Saa er Adal-
 bert den Lykkelige?« — »Ja, ja, De har gode Øine,«
 sagde Emilie leende, »for Dem maa man vogte sig.«
 — Efter disse Ord stode de begge op og ilede bort,
 og det var ikke muligt for Zeltner og Casimir at
 høre, hvad de videre talte.

»Hvad siger du til den Samtale?« spurgte Major
 Zeltner. — »Var hun virkelig saa venlig imod dig?«
 — »Ja vist var hun.« — »Saa er hun den falskeste
 Skabning under Solen,« raabte Casimir. — »Ja, ja,
 Qvinderne ere fødte Diplomater, paa deres Venlig-
 hed kan Ingen forlade sig; men kommer hun ikke